

אדום, וואלה הם (דברים ח) נחיש שרך ועקרוב. ואנחנו גם כן נפרדו מהישוב למדבר החזק לעין שם בתורה, כדי להזכיר את הצד الآخر.

וזו, שלא מתרשים דברי תורה אלא שם, שאין אויר אלא אותו היוצא מתווך החשך. שכאשר נכנע צד זה, מהתעללה הקדוש ברוך הוא למעלה ומתקבב בគבוזו, ואין עבדות הקדוש ברוך הוא אלא מהווך החשך, ואין בטוב אלא מתוך הרע. וכך ניכנס בן אדם בדרכ רעה ועוזב אותה, אז מתעללה הקדוש ברוך הוא מהתעללה בគבוזו, ועל זה שלמות הכל - טוב ורע כאחד, ולעתות אחר כך בטוב, ואין טוב אלא והוא שיצא מתוך הרע. ובטוב זה מהתעללה כבודו, וזה עבורה שלמה.

ואנחנו עד עכשו ישבים שם כל ימי השנה בכדי להזכיר הכניע במדבר לצד الآخر. עכשו שהגיע ומן עבדות הקדש של צד הקדשה, חזרנו לישוב, שם היא עבדותנו. ועוד, שעתה בראש השנה הגיע זמן של הנחיש שהוא לחבע דין מלפני הקדוש ברוך הוא, ושם הוא שולט, ומפני כן יצאו משם ובאו לישוב.

פתח הנקן הוא ואמר, (תהלים פא) תקעו בחדר שופר בכסה ליום מגנו. עכשו הוא הוזמן להתחזר תдин העליון החזק, וככאשר הוא מתחזר, הצד לאחר מתחזק, בגנו. ובמיון שהוא מתחזק, עליה וככסה ללבנה, שלא מאירה או, ומתמלאת מצד תדין. אז כל הגולים הוא בדין, עליונים ומהותונים, וברוז קורא בכל הרקיעים: התקינו כסא של דין לאדון הכל, שהוא רוץ להון.

מדכתייב (שמות טו) אז נבהלו אלופי אדום, ולאין איינון (דברים ח) נחש שף ועקרוב. ואנן אווף הבי אתperfשנאמישיבא למדרבא מקיפה, ולעיננא תפמן באורייתא, בגין לאכפיא לההוא סטרא. והוא דלא מתישבן ملي דאוריתא, אלא תפמן. דלית נהויא אלא בהוא דנפיק מגו חשותא, דכד אתperfיא סטרא דא, אסתלק קדשא בריך הויא לעילא, ואהייקר ביקריה. ולית פולחנא דקדשא בריך הויא, אלא מגו חשותא, ולית טובא אלא מגו בישא. וכד עאל בר נש באורה בישא, ושבק ליה, פдин אסתלק קדשא בריך הויא ביקריה, ועל דא שלימו דכלא טוב ורע כחרא, ולאסטלקא לבתר טוב, ולית טוב אלא ההוא דנפק מגו בישא. ובאי טוב, אסתלק יקרים, ורק איהו פולחנא שלים.

ואנן, עד השטא יתיבנא תפמן, כל يومי שטא, בגין לאכפיא במדרבא לההוא סטרא. השטא דמطا זמנה דפולחנא קידישא, דסטרא דקדושא, אהדרנא ליישובא דתמן איהו פולחנא דיליה. ותו, השטא בראש השנה מטה זמנה דההוא חוויא, למתבע דין מקמי קדשא בריך הויא, ומ芬ן איהו שליט.

ובגין לכך נפקנא מ芬ן ואתינא ליישובא.

פתח ההוא סבא ואמר, (תהלים פא) תקעו בחדר שופר בכסה ליום חגנו, השטא איהו זמנה, לאתערא דין עלאה מקיפה, וכד איהו אתער סטרא אחרא אתתקף בהדייה, ובין דאייהו אתער אתתקף, סליק וחפייא לסייעא, דלא נהיר נהויא, ואתמליא מסטרא דין. פдин כל עלמא איהו דין, עלאין ותתайн, וברוזא פרייז בכלחו רקייעין, אתתקינו כורסיא דין, למאריה דכלא, דאייהו בעי למידן.

וסוד הארץ, והאריך לנו במדבר, מודיע מתעורר דין עליון ביום זה. אלא כל סודות וכל הקדשות הנכבדות, כלם תלויים בשכיעי. והשביעי הוה העליון, עולם העליון, שנקרע עולם הבא. מפניו מאירים כל הנרות וכל הקדשות הברכות. וכך אשר מגיע הזמן וכל הברכות. לחישגיהם בכל תקון של אריק להשגת כל תקון של העולמות כלם. וכל התקונים בהם לנים כלים כלים עולמים מותוק לתפתחונים, אם הם כשרים. ואם אינם כשרים, אז עומדת, (יבר) שלא מארה, עד שנפרדים מהיבים מותוק הזקנים, אז

מתעורר הדין.

ומעתן היה מתחזק הצד الآخر, ונמצא מקטוג, כדי שיתנו לו אלו המתיבים, מפני שבתוב (איוב) ולא כל הכללית הוא חוקר. ומכתסה ללבנה. מודיע לא מסורת אותך ביד המקטוג? מפני שאין רצונו של הקדוש ברוך הוא לאבד את מעשי ידו.

ונצד לאחר הוא עומד בקהלפה חזקה, שאינה יכולה להשבר חיזוקה עצה שהקדוש ברוך הוא נתן לישראל, שבתוב תקווע חדש שופר בכשה ליום חגנו. כדי לשבר הפטני הוה שמכסה את לבנה, ולא מארה.

וכאשר מתעוררים ישראל למטה בשופר, הקול הוה שיזיא מהשפער מפה באוויר, ובזעק את הרקיעים, עד שעולה לגבי הפלע ההיא החזק, (צד האחד) שמכסה לבנה, משגיח ומוסיא התעוררות הרחמים, אז הוה שעליה ועומד למטה, מתעורר. אז הקול הוה עומד ומעביר דין הוה, ובין שלמטה אטהרו רחמי, כי נמי לעילא, אטער שופרא אחרא עלאה, ואפיק קלא

ורוא הכא, ואתנהייר לנו במדבר, אמאו אטער דינא עלאה ביום אחד. אלא כל רזין וכל קדושים יקירין, קלחו מלין בשבעאה. וההוא שבעאה עלאה, עלמא עלאה, דאקרי עלמא דאמו. מניה נהריין כל בויצינן, וכל קדושים, וכל ברפאן. וכד מטי זמא, לחדרותי ברקאן וקדושים לאנברה, בעא לאשכחא בכל תקונא דעתמן קלחו, וכל אינון תקונים לאתקימא בלוזן סלקין מגו תפאי, אי אינון בשראן. ואי לא בשראן, פדין קיימא (ס"א מל'ה) דלא נהיר, עד דאתפרשן חייבין מגו זפאיין, פדין אטער דינא.

וינהז אינא, אטפרק סטרא אחרא, ואשכח מקטרגא, בגין דינחנון ליה אינון, חייביא. בגין דעתליה בתיב, (איוב כח) ולכל פכלית הוא חוקר. ומחפי לאסיהרא, אמאו דיא לא מסרא לו נרא דמקטרגא. בגין דלית תיאובתיה דקודשא בריך הוא, לאובדא לעובדי ידו.

וינהז סטרא אחרא, קיימא קלייפה מקיפה, דלא יכול לאטברא, בר בההוא עיטה דקודשא בריך הוא י�יב לישראאל, דכתיב תקווע בחדר שופר בכשה ליום חגנו. בגין לפברא הוה כפה דאתחפי סיהרא, ולא נהיר.

ובד מתעררי ישראאל למתא בשופר, הוה קלא דנפיק משופר, בטש באירא, ובקע רקיעין, עד דסלקא לגבי הוה טראת קיפה, (ס"א סטרא אנדא) דחיפי לאסיהרא, אשכח, ואשכח אטערותא דרחמי, פדין הוה (דף קפ"ד ע"ב) דסליק וקיימא לעילא, אטער. בדין הוה קלא קיימא, ואעבר הוה דין, ובין דלטפא אטער רחמי, כי נמי לעילא, אטער שופרא אחרא עלאה, ואפיק קלא